

Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS

NIILO JÄÄSKINEN

12 päivänä joulukuuta 2012¹

Asiat C-201/11 P, C-204/11 P ja C-205/11 P

**Union of European Football Associations (UEFA) ja
Fédération internationale de football association (FIFA)
vastaan**

Euroopan komissio

Muutoksenhaku — Televisiolähetykset — Televisio ilman rajoja — Direktiivin 89/552/ETY 3 a artikla — Direktiivi 97/36/EY — Jäsenvaltion toteuttamat toimenpiteet, jotka koskevat sellaisia yhteiskunnallisesti erityisen merkittäviä tapahtumia, joiden televisioinnissa ei voi olla yksinoikeuksia — Komission päätös toimenpiteiden toteutamisesta unionin oikeuden mukaisiksi — Komission valvontavalta — UEFA:n järjestämät jalkapallon Euroopan mestaruuskilpailut — FIFA:n järjestämät jalkapallon maailmanmestaruuskilpailut — Omaisuudensuoja

1. Näiden valitusten kohteena olevat oikeusriidat koskevat pääasiallisesti sitä, kuinka laajasti Euroopan komission kuuluu tutkia jäsenvaltion yhteiskunnalle erityisen merkittävistä tapahtumista laadittu luettelo (jäljempänä kansallinen luettelo), jonka jokainen jäsenvaltio voi laatia direktiivin 89/552/ETY² 3 a artiklan 1 kohdan nojalla.

2. Sisällyttämällä tietyt tapahtumat kansalliseen luetteloon pyritään takaamaan suurelle yleisölle mahdollisuus seurata näitä tapahtumia suorana tai nauhoitettuna lähetyksenä maksuttoman television kautta. Komission on tarkastettava kolmen kuukauden kuluessa jäsenvaltion ilmoituksesta, että kansallinen luettelo on unionin oikeuden mukainen, ja ilmoitettava siitä muille jäsenvaltioille taatakseen, että nämä tunnustavat luettelot vastavuoroisesti.

3. Union of European Football Associations (UEFA) vaatii asiassa C-201/11 P kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-55/08, UEFA vastaan komissio, 17.2.2011 antaman tuomion,³ jossa unionin yleinen tuomioistuin vahvisti päteväksi päätöksen 2007/730/EY,⁴ jossa komissio hyväksyi UEFA:n järjestämien jalkapallon Euroopan mestaruuskilpailujen (jäljempänä EURO) sisällyttämisen kokonaisuudessaan Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan kansalliseen luetteloon.

1 — Alkuperäinen kieli: ranska.

2 — Televisiotoimintaa koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 298, s. 23) 3.10.1989 annettu neuvoston direktiivi, sellaisena kuin se on muutettuna 30.6.1997 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 97/36/EY (EYVL L 202, s. 60; jäljempänä muutettu direktiivi 89/552).

3 — Kok., s. II-271.

4 — Direktiivin 89/552 3 a artiklan 1 kohdan nojalla Yhdistyneessä kuningaskunnassa toteutettujen toimenpiteiden yhteensopivuudesta yhteisön lainsäädännön kanssa 16.10.2007 tehty komission päätös (EUVL L 295, s. 12).

4. Fédération internationale de football association (FIFA) vaatii asiassa C-204/11 P kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-385/07, FIFA vastaan komissio, 17.2.2011 antaman tuomion,⁵ jossa unionin yleinen tuomioistuin vahvisti päteväksi päätöksen 2007/479/EY,⁶ jossa komissio hyväksyi kaikkien FIFAn järjestämissä jalkapallon maailmanmestaruuskilpailuissa (jäljempänä jalkapallon maailmanmestaruuskilpailut) pelattujen otteluiden sisällyttämisen Belgian kuningaskunnan kansalliseen luetteloon.

5. FIFA vaatii asiassa C-205/11 P kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-68/08, FIFA vastaan komissio, 17.2.2011 antaman tuomion,⁷ jossa unionin yleinen tuomioistuin vahvisti päteväksi päätöksen 2007/730/EY, jossa tämä hyväksyi jalkapallon maailmanmestaruuskilpailujen sisällyttämisen kokonaisuudessaan Yhdistyneen kuningaskunnan kansalliseen luetteloon.

6. Valittajat arvostelevat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on tehnyt useita oikeudellisia virheitä, mutta unionin tuomioistuimelle esitetyt valitusperusteet kattavat kuitenkin pääasiallisesti kaksi oikeudellista kysymystä, jotka on syytä tutkia tarkemmin. Yhtäältä on tarkasteltava muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan tulkintaan liittyviä vaikeuksia. Toisaalta nyt käsiteltävät valitukset edellyttävät, että urheilutapahtumien järjestäjän oikeudellisen aseman luonnetta tarkastellaan unionin perusoikeuksien kannalta.

7. On vielä korostettava, että muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklassa tarkoitetut kansalliset luettelot ovat toimia, jotka koskevat suuria kulttuuri- ja urheilutapahtumia ja joiden merkitys on huomattavasti suurempi kuin pelkän jalkapalloilun. Aina jäsenvaltioiden päätösten mukaan luetteloon on merkitty muun muassa Belgiassa Reine Elisabeth -musiikkikilpailun loppukilpailu ja pyöräilyn Belgian mestaruuskilpailut ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa kriketin maailmancup ja Wimbledonin tennisturnauksen loppuottelut. Kansallisten luetteloiden tarkastusmenettelyssä, jossa luettelot tarkastetaan kokonaisuudessaan, komission päätösten perusteluista on tarkasteltava kokonaisuutena, jotta kyseisiä luetteloita ei jaoteltaisi keinoitekoisesti.⁸

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

8. Direktiivin 97/36⁹ johdanto-osan 18 perustelukappaleessa todetaan, että

”– on tärkeää, että jäsenvaltiot voisivat toteuttaa toimenpiteitä suojatakseen tiedonsaantioikeuden ja taatakseen televisiolähetysten laajan saatavuuden yleisölle, kun on kyse kansallisista tai muista kuin kansallisista yhteiskunnallisesti erityisen merkittävistä tapahtumista, kuten olympialaiset, jalkapallon maailmanmestaruuskilpailut ja jalkapallon Euroopan mestaruuskilpailut; tätä tarkoitusta varten jäsenvaltiot varaavat itselleen oikeuden toteuttaa yhteisön oikeuden mukaisia toimenpiteitä säännelläkseen lainkäyttövaltaansa kuuluvien lähetystoiminnan harjoittajien käyttämiä yksinoikeuksia tällaisten tapahtumien osalta”.

5 — Kok., s. II-205.

6 — Direktiivin 89/552 3 a artiklan 1 kohdan nojalla Belgiassa toteutettujen toimenpiteiden yhteensopivuudesta yhteisön lainsäädännön kanssa 25.6.2007 tehty komission päätös (EUVL L 180, s. 24).

7 — Kok., s. II-349.

8 — Huomautan tässä yhteydessä, että Belgian kuningaskunnan kansallisessa luettelossa on yli 20 tapahtumaa ja Yhdistyneen kuningaskunnan luettelossa 19. Mainitut luettelot ovat vapaaehtoisia, mutta jos jokaisessa kansallisessa luettelossa olisi parikymmentä tapahtumaa, komissio joutuisi käyttämään huomattavan määrän hallinnollisia voimavaroja voidakseen tutkia perusteellisesti kaikkien jäsenvaltioiden kansallisten luetteloiden sisällön ja perustelut.

9 — Televisiotoimintaa koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta annetun neuvoston direktiivin 89/552/ETY muuttamisesta 30.6.1997 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 97/36/EY (EYVL L 202, s. 60; jäljempänä direktiivi 97/36).

9. Muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jokainen jäsenvaltio voi toteuttaa yhteisön lainsäädännön mukaisesti toimenpiteitä varmistaakseen, että sen lainkäyttövaltaan kuuluvat lähetystoiminnan harjoittajat eivät lähetä yksinoikeudella tapahtumia, joilla kyseinen jäsenvaltio katsoo olevan erityistä yhteiskunnallista merkitystä, siten, että estetään merkittävää osaa jäsenvaltion yleisöstä seuraamasta näitä tapahtumia suorana tai nauhoitettuna lähetyksenä maksuttoman television kautta. Jos näin tapahtuu, kyseisen jäsenvaltion on laadittava luettelo sellaisista kansallisista tai muista kuin kansallisista tapahtumista, joilla se katsoo olevan erityistä yhteiskunnallista merkitystä. Näin menetellessään jäsenvaltion on toimittava selkeästi ja avoimesti sekä hyvissä ajoin. Sen on myös määritettävä, onko ohjelma näistä tapahtumista lähetettävä kokonaan tai osittain suorana lähetyksenä vai kokonaan tai osittain nauhoitettuna lähetyksenä, jos se on tarpeen tai asianmukaista yleisen edun mukaisista käytännön syistä.

2. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle viipymättä 1 kohdan nojalla toteutetuista tai toteutettavista toimenpiteistä. Komissio varmistaa kolmen kuukauden kuluessa ilmoituksesta, että toimenpiteet ovat yhteisön oikeuden mukaisia ja ilmoittaa niistä muille jäsenvaltioille. Komissio pyytää lausunnon 23 a artiklan nojalla perustetulta komitealta. Se julkaisee toteutetut toimenpiteet viipymättä Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä ja vähintään kerran vuodessa vahvistetun luettelon jäsenvaltioiden toteuttamista toimenpiteistä. – –”

II Asian käsittely unionin yleisessä tuomioistuimessa, valituksenalaiset tuomiot ja asian käsittely unionin tuomioistuimessa

10. Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi edellä mainitussa asiassa (T-55/08) UEFA vastaan komissio antamassaan tuomiossa kaikki kanneperusteet, jotka UEFA oli esittänyt päätöstä 2007/730 vastaan. Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi edellä mainituissa asioissa FIFA vastaan komissio (T-385/07 ja T-68/08) antamissaan tuomioissa kaikki kanneperusteet, jotka FIFA oli esittänyt päätöksiä 2007/479 ja 2007/730 vastaan.

11. UEFA vaatii asiassa C-201/11 P unionin tuomioistuimen kirjaamoon 27.4.2011 toimittamallaan valituksella, että unionin tuomioistuin kumoaa edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio annetun tuomion, kumoaa päätöksen 2007/730 osittain ja velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut. FIFA vaatii asioissa C-204/11 P ja C-205/11 P unionin tuomioistuimen kirjaamoon 28.4.2012 toimittamallaan valituksilla unionin tuomioistuinta pysyttämään edellä mainituissa asioissa (T-358/07 ja T-68/08) FIFA vastaan komissio annetut tuomiot tutkittavaksi ottamisen osalta, kumoamaan mainitut tuomiot siltä osin kuin toisessa hyväksytään jalkapallon maailmanmestaruuskilpailujen muiden kuin erittäin tärkeiden otteluiden sisällyttäminen Belgian kuningaskunnan ja toisessa Yhdistyneen kuningaskunnan luetteloon, antamaan lopullisen ratkaisun Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan nojalla ja velvoittamaan komission korvaamaan FIFAlle asian käsittelystä ensimmäisessä oikeusasteessa ja näistä valituksista aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

12. UEFA, FIFA, komissio, Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus ja Belgian hallitus ovat esittäneet kirjallisia huomautuksia ja osallistuneet 13.9.2012 pidettyyn istuntoon.

III Kaikkia kolmea valitusta koskevat huomautukset

13. Unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetuissa asioissa esitetty pääasiallinen oikeudellinen kysymys koskee komissiolle muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan nojalla myönnetyn valvontavallan käsitettä; käsite perustuu malliin, jossa harkintavaltaa käytetään unionin lainsäädännössä monella päätöksentekoprosessin tasolla. Toinen kaikkia kolmea valitusta koskeva yhteinen kysymys liittyy väitteeseen omaisuuden suojan loukkaamisesta. Aion aluksi selvittää näitä näkökohtia voidakseni tutkia myöhemmin kyseisten kolmen valituksen muut perusteet.

A Muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklaan perustuvan komission valvonnan luonne ja kyseisen säännöksen soveltamisalan tulkinta

14. Muistutan aluksi, että direktiivi velvoittaa saavutettavaan tulokseen nähden jokaista jäsenvaltiota, jolle se on osoitettu, mutta jättää kansallisten viranomaisten valittavaksi muodon ja keinot, joilla tulos saavutetaan. On myös muistutettava, että muutetun direktiivin 89/552 ensisijaisena tarkoituksena on turvata televisiolähetystoiminnan vapaus.¹⁰ Muutetussa direktiivissä 89/552 ei säädetä sen kattamia aloja koskevien säännösten täydellisestä yhdenmukaistamisesta vaan vähimmäissäännöistä lähetyksille, jotka ovat peräisin unionista ja jotka on tarkoitettu siellä vastaanotettaviksi.¹¹

15. Lisäksi on huomautettava, että muutettu direktiivi 89/552 perustuu periaatteeseen, jonka mukaan valvontaa harjoittaa se jäsenvaltio, josta televisio-ohjelmat ovat peräisin.¹² Muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan säännökset muodostavat erityisjärjestelmän, jossa jäsenvaltioille annetaan valta laatia kansallisia luetteloita ja jossa niiden edellytetään valvovan, että niiden lainkäyttövaltaan kuuluvat lähetystoiminnan harjoittajat takaavat rajat ylittävien lähetysten tapauksessa toisessa jäsenvaltiossa yhteiskunnallisesti erittäin merkittävänä pidettyjen tapahtumien lähetysten saatavuuden kyseisen toisen jäsenvaltion yleisölle.

16. Direktiivin 97/36 johdanto-osan 18 perustelukappaleessa todetaan, että turvatakseen tiedonsaantioikeuden ja taatakseen erityisen merkittäviä tapahtumia koskevien televisiolähetysten laajan saatavuuden yleisölle jäsenvaltioilla on toimivalta säännellä yksinoikeuksien käyttöä tällaisia tapahtumia koskevien lähetysten osalta.

17. Tässä tapauksessa muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan 1 kohdasta käy selvästi ilmi, että yksin jäsenvaltiolla on toimivalta laatia kansallinen luettelo taatakseen, että mainitunlaiset tapahtumat lähetetään maksuttoman television kautta, edellyttäen, että luettelo annetaan tiedoksi komissiolle. Mainitulla säännöksellä säädetään siis komission ja jäsenvaltioiden tehtävistä kansallisten luetteloiden hyväksymismenettelyssä eli toimivallan jaosta niiden välillä.

10 — Kuten yhteisöjen tuomioistuin on todennut asiassa C-412/93, Leclerc-Siplec, 9.2.1995 antamassaan tuomiossa (Kok., s. I-179, 28 kohta) ja yhdistetyissä asioissa C-34/95-C-36/95, De Agostini ja TV-Shop, 9.7.1997 antamassaan tuomiossa (Kok., s. I-3843, 3 kohta), EY:n perustamissopimuksen 57 artiklan 2 kohdan (josta on muutettuna tullut EY 47 artiklan 2 kohta) ja 66 artiklan (josta on tullut EY 55 artikla) nojalla annetun direktiivin 89/552 ensisijainen tarkoitus on turvata televisiolähetystoiminnan vapaus.

11 — Ks. asia C-222/07, UTECA, tuomio 5.3.2009 (Kok., s. I-1407, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) ja yhdistetyt asiat C-244/10 ja C-245/10, Mesopotamia Broadcast, tuomio 22.9.2011 (Kok., s. I-8777, 34 kohta).

12 — Em. yhdistetyt asiat Mesopotamia Broadcast, tuomion 35 kohta.

18. Muutetun direktiivin 89/552 mukaisesti jäsenvaltioilla on siis tiettyä harkintavaltaa valitessaan toimenpiteitä, joiden ne katsovat soveltuvan parhaiten mainitussa direktiivissä säädetyn tuloksen saavuttamiseen kansallisten kulttuuristen ja yhteiskunnallisten erityispiirteiden muodostamassa asiayhteydessä. Muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklassa annetaan kansallisille viranomaisille harkintavaltaa varsinkin kansallisen luettelon määrittämisessä, kunhan toimivaltaa käytetään edellä mainitun muutetun direktiivin 89/552 tavoitteen mukaisesti ja direktiivissä määritettyjä menettelyvaatimuksia noudattaen. Mainitun direktiivin johdanto-osan 21 perustelukappaleessa¹³ esitetään myös joitakin vaatimuksia, jotka on otettava huomioon, jotta tapahtuma voidaan luonnehtia erityisen merkittäväksi sen sisällyttämiseksi kansalliseen luetteloon. Kyse on kuitenkin pikemmin arvoteoreettisista vaatimuksista, jotka ilmentävät kyseessä olevan jäsenvaltion väestön perinteille ja tarpeille ominaisia erityispiirteitä.

19. Komission oikeus valvoa jäsenvaltion käyttämää harkintavaltaa kansallisten luetteloiden määrittämisessä rajoittuu näin ollen mielestäni ilmeisen arviointivirheen etsimiseen. Komissio on siis velvollinen tarkastamaan varsinkin, että kansallisten luetteloiden laadintamenettely on avoimuus- ja selkeysvaatimusten mukainen. Komission on lisäksi huolehdittava siitä, että kansallisissa luetteloissa ei poiketa perusvapauksista laajemmin kuin unionin lainsäätäjän on muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan hyväksymisen yhteydessä suostunut. Komission on myös valvottava, että kansallisissa luetteloissa noudatetaan yleisiä periaatteita, kuten kansalaisuuteen perustuvan syrjinnän kieltoa. Mielestäni on selvää, että komission harjoittaman valvonnan on oltava kuitenkin objektiivista ja rajoitettua.

20. Huomautan tässä yhteydessä, että vastaavanlaista monitasoiseen päätöksentekoprosessiin perustuvaa mallia käytetään myös unionin oikeuden muilla osa-alueilla, kuten SEUT 108 artiklan nojalla valtioneuvostojen ja erityisesti yleistä taloudellista etua koskeissa palveluissa. Sen valvonnan laajuus, jota komissiolla on oikeus harjoittaa valvoessaan kansallisia päätöksiä yleistä taloudellista etua koskevan palvelun perustamisesta, rajoittuu ilmeiseen virheeseen.¹⁴ Analogisena esimerkkinä voidaan mainita myös ympäristölainsäädäntö ja jäsenvaltioiden ja komission välinen toimivallan jako kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmässä.¹⁵

21. Esillä olevassa asiassa se, että unionin lainsäätäjän on halunnut antaa komissiolle ainoastaan toimivallan valvoa kansallisten luetteloiden säännöstenmukaisuutta mutta ei korvaamis- tai yhdenmukaistamistoimivaltaa, johon sisältyisi toimivalta vahvistaa itse kansallinen luettelo kansallisten ehdotusten perusteella, ilmenee myös direktiivin 97/36 valmisteluasiakirjoista.

22. Euroopan parlamentti pitikin sovittelukomiteavaiheessa ensisijaisena, että erityisen merkittäviä tapahtumia on voitava seurata koodaamattomassa muodossa.¹⁶ Hyväksytty kompromissiratkaisu perustui periaatteeseen kansalaisten etujen turvaamisesta sekä siihen, että jäsenvaltiot voivat laatia kansalliset luettelot, jotka ilmoitetaan komissiolle ja jotka muut jäsenvaltiot tunnustavat tämän jälkeen vastavuoroisesti. Muiden jäsenvaltioiden on puolestaan varmistettava, että tapahtumat lähetetään koodaamattomassa muodossa ja maksutta ja, ”jos on tarpeen tai asianmukaista yleisen edun mukaisista käytännön syistä”, nauhoitettuna lähetyksenä.¹⁷ Komission suorittama tutkimus on nimittäin vaihe, joka edeltää muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan 3 kohdassa säädettyä vastavuoroisen tunnustamisen menettelyä.

13 — ”Tässä direktiivissä ’yhteiskunnallisesti erityisen merkittävillä’ tapahtumilla tarkoitetaan tapahtumia, jotka täyttävät tietyt vaatimukset eli ovat ainutlaatuisia tapahtumia ja jotka kiinnostavat suurta yleisöä Euroopan unionissa tai tietyssä jäsenvaltiossa tai tietyssä jäsenvaltion merkittävässä osassa ja jotka järjestetään ennakko- ja joiden järjestäjällä on laillinen oikeus myydä tapahtuman lähetysoikeudet.”

14 — Asia T-289/03, BUPA ym. v. komissio, tuomio 12.2.2008 (Kok., s. II-81, 220 kohta).

15 — Asia C-505/09 P, komissio v. Viro, tuomio 29.3.2012 (49 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

16 — Asiakirja 1995/0074(COD-10.6.1997). Teksti hyväksytty kolmannessa käsittelyssä.

17 — 3.6.1997 annettu mietintö sovittelukomitean hyväksymästä yhteisestä ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi televisiotoimintaa koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta annetun neuvoston direktiivin 89/552/ETY muuttamisesta (C4-0203/97-95/0074(COD)).

23. Huomautan lisäksi, että kun olemassa olevia sääntöjä uudistettiin direktiivillä 2007/65/EY¹⁸ unionin audiovisuaalialan teknologisen ja kaupallisen kehityksen huomioon ottamiseksi, järjestely, jossa jäsenvaltiot laativat kansalliset luettelot, hyväksyttiin muutoksitta.¹⁹

24. On myös korostettava, että muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan 2 kohdassa säädetään mahdollisuudesta päättää tarvittaessa direktiivin 97/36 23 a artiklassa säädetyssä niin sanotussa komiteamenettelyssä, kuuluuko tietyn tyyppinen tapahtuma direktiivin soveltamisalaan. Kyseisen säännöksen nojalla perustetun yhteyskomitean avulla voidaan järjestää säännöllisiä neuvotteluja ja keskusteluja kaikkien televisiolähetystoiminnan markkinoiden toimijoiden kanssa.

25. Komissio ei siis voi rajoittua päätöksentekoprosessissaan kansallisten luetteloiden automaattiseen tarkastamiseen. Se on päinvastoin velvollinen noudattamaan harkintavaltansa rajoissa erityisesti hyvän hallinnon periaatetta, johon liittyen toimivaltainen toimielin on velvollinen tutkimaan huolellisesti ja puolueettomasti kaikki käsiteltävänä olevan tapauksen kannalta merkitykselliset seikat.²⁰ Komissio voi kuitenkin tällaisen valvonnan osana toistaa sanasta sanaan päätöstensä muotoiluja, koska ne kriteerit, joiden perusteella komissio tarkastaa, ovatko jäsenvaltiot tehneet ilmeisiä arviointivirheitä, ovat säilyneet ennallaan.

26. Lisäksi on palautettava mieliin, kuinka laajalti tuomioistuimet voivat valvoa pääasiassa kyseessä olevan kaltaisia komission päätöksiä.

27. Koska komission valta suorittaa kansallisten luetteloiden tarkastuksia on rajoitettua, valvonta, joka unionin yleisen tuomioistuimen on kohdistettava komission tässä suhteessa tekemään arviointiin, ei sekään voi ylittää tätä samaa rajaa. Tämän valvonnan on näin ollen ehdottomasti pysyttävä rajallisena, ja siinä on vain tutkittava, onko komissio perustellusti todennut jäsenvaltion tehneen ilmeisen virheen tai jättänyt sen toteamatta. Unionin yleisen tuomioistuimen suorittaman valvonnan on lisäksi kohdistuttava siihen, että menettelyä ja perusteluvollisuutta koskevia sääntöjä on noudatettu, että ratkaisun perustana olevat tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että asiassa ei ole tehty ilmeistä arviointivirhettä tai oikeudellista virhettä tai että harkintavaltaa ei ole käytetty väärin.²¹

28. Muutetun direktiivin 89/552 sisällöstä on lopuksi hyvä esittää joitakin yleisiä näkökohtia, jotka liittyvät unionin tuomioistuimen ratkaistavaksi annetuissa valituksissa esitettyihin kysymyksiin perusvapauksien mahdollisesta rajoittamisesta sisämarkkinoilla.

29. Vaikka muutetun direktiivin 89/552 tavoitteena on luoda oikeudellinen kehys televisiolähetystoiminnalle sisämarkkinoilla, vaikuttaa ensinnäkin siltä, että hyväksyessään mainitun direktiivin 3 a artiklan säännökset, unionin lainsäätäjä aikoi sovittaa yhteen tavoitteen televisiolähetystoimintaa koskevien palvelujen tarjoamisen vapaudesta ja tavoitteen tiedonsaantioikeuden turvaamisesta jäsenvaltioiden kulttuurierojen leimaamassa ympäristössä.

30. Muutetun direktiivin 89/552 yleisestä rakenteesta käy ilmi, että mahdollisuus rajoittaa oman lainsäädäntönsä nojalla yksinoikeuksien käyttöä tällaisia tapahtumia koskevien lähetysten osalta annettiin jäsenvaltioille siksi, että suuri yleisö voisi seurata maksutta yhteiskunnallisesti erityisen merkittäviä tapahtumia. Tiettyjen tapahtumien sisällyttäminen kansalliseen luetteloon muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan mukaisesti saattaakin rajoittaa lähetystoiminnan harjoittajien vapautta tarjota palvelujaan.

18 — Direktiivin 89/552/ETY muuttamisesta 11.12.2007 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EUVL L 332, s. 27).

19 — Ks. direktiivin 2007/65 3 j artikla.

20 — Ks. mm. asia C-269/90, Technische Universität München, tuomio 21.11.1991 (Kok., s. I-5469, Kok. Ep. XI, s. I-485, 14 kohta).

21 — Ks. analogisesti em. asia BUPA ym. v. komissio.

31. Palvelujen tarjoamisen vapauden rajoittamisen on siis selvästi katsottu olevan luonnollista seurausta siitä, että jäsenvaltioille on annettu valta laatia kansalliset luettelot. Näin ollen on todettava, että unionin lainsäätäjää on pitänyt tätä rajoitusta välttämättömänä, jotta suuri yleisö voisi seurata muutetussa direktiivissä 89/552 tarkoitettuja yhteiskunnallisesti erityisen merkittäviä tapahtumia. Rajoitusta itsessään on pidettävä perusteltuna ja näin ollen oikeasuhteisena edellyttäen, että jäsenvaltiot täyttävät kansallisten luetteloiden laatimiselle asetetut edellytykset, minkä tarkastaminen kuuluu komissiolle.

32. Koska lainsäätäjää on itse arvioinut, onko rajoitus tarkoituksenmukainen keino taata tiedonsaanti ja tällaisena keinona oikeasuhteinen, komission tehtäväksi jää ainoastaan tarkastaa, toimivatko jäsenvaltiot kansallisia luetteloitaan hyväksyessään muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklassa säädetyn toimivaltansa rajoissa, eli tarkastaa paitsi mainittujen luetteloiden kansallinen laadintamenettely myös se, voidaanko nimettyjen tapahtumien katsoa olevan yhteiskunnallisesti erityisen merkittäviä.

B Omaisuuden suoja

33. Toinen käsiteltävissä valituksissa oleva merkittävä seikka liittyy urheilukilpailujen järjestämisen alalla ilmeneviin omaisuuden suoja koskeviin ongelmiin. Urheilualan ja median välistä suhdetta koskevat kysymykset ovat nousseet keskeiseen asemaan, sillä televisiointioikeuksista on tullut ammattilaisurheilun tärkein tulonlähde Euroopassa. Sekä UEFA että FIFA ovat tuoneet kirjelmässään ja istunnossa esiin tähän liittyvien omaisuuden suojan loukkausten problematiikan. Urheilutapahtumien järjestäjän aseman erikoislaatuisuuden vuoksi on pohdittava, minkälainen on tämä oikeus, jota valittajat väittävät loukatun, jotta voitaisiin sen jälkeen tutkia loukkauksen oikeudelliset seuraukset.

34. Esillä olevassa asiassa on kiistatonta, että UEFA ja FIFA ovat eurooppalaisen ja kansainvälisen jalkapalloilun johtoeliminä vertauskuvallista arvoa omaavia urheilujärjestöjä. Molemmilla on erilaisia immateriaalioikeuksia, jotka toimivat niille tulonlähteenä. Näillä tuloilla järjestöt rahoittavat suuria pelitapahtumia ja edistävät urheilun pitkän aikavälin kehittämistyötä.²²

35. UEFA ja FIFA ovat unionin yleisessä tuomioistuimessa kuitenkin väittäneet menettävänsä tuloja otteluiden televisiointioikeuksista, joiden ainoita haltijoita ne ovat, koska niiden hankkimisesta kiinnostuneiden määrä on huomattavasti vähentynyt.²³ Unionin tuomioistuimessa UEFA ja FIFA väittävät, että niiden omaisuuden suojan rajoittamiselle ei ole perusteita, joten unionin yleisen tuomioistuimen tuomiossa on tehty oikeudellinen virhe.

36. Huomautan ensinnäkin, että jos väitettyä loukkausta olisi tarkasteltava asianomaisten jäsenvaltioiden kansallisen lainsäädännön kannalta, edellä mainituille järjestöille ei voitaisi myöntää itse omaisuuden suojan käsitteen soveltamisalaan kuuluvaa turvaa. Yhdistyneen kuningaskunnan ja Belgian hallitukset ovat nimittäin vahvistaneet, että vaikka omaisuuden suojan käsite kattaa sekä esineoikeuden (*ius in res*) että immateriaalioikeudet, UEFA ja FIFA eivät voisi vedota siihen kolmansia vastaan.²⁴ Kun UEFA:n ja FIFA:n väitteitä tulkitaan tältä kannalta, ne eivät menestyisi unionin yleisessä tuomioistuimessa, ja ne valitusperusteet, joilla vastustettiin tässä asiassa unionin yleisen

22 — Nämä immateriaalioikeudet muodostuvat pääasiallisesti rekisteröidyistä tavaramerkeistä (EURO 2012, FIFA WORLD CUP, BRAZIL 2014), malleista sekä kilpailujen virallisten julisteiden, virallisten tunnusten tai muiden teosten tekijänoikeuksista.

23 — Ks. em. asia UEFA v. komissio, tuomion 174 kohta ja em. asia T-385/07, FIFA v. komissio, tuomion 132 ja 136 kohta.

24 — Yhdistyneen kuningaskunnan edustaja vahvisti istunnossa, että tapahtumanjärjestäjällä on tapahtumaan pääsy koskeva sopimus, jossa määrätään, kenellä on pääsy tapahtumaan ja miten tapahtumaa voi katsella, elokuvata jne. Urheilutapahtuman järjestäjällä ei sen sijaan ole Britannian lainsäädännössä varallisuus oikeudellista oikeutta, joka takaisi tälle yksinoikeuden, joka on suojattu kolmansilta siltä osin kuin on kyse tapahtuman hyödyntämisestä kaupallisessa tarkoituksessa. Ks. Gardiner, S., *Sports Law*, s. 400–.

tuomioistuimen perusteluja, olisivat tehottomia. Asiassa sovellettavan kansallisen lainsäädännön nojalla tilanne olisi ollut erilainen, jos urheilutapahtumien järjestäjille olisi taattu yksinoikeus urheilutapahtumien tarjoamiseen. Näin nimittäin tehdään joissakin jäsenvaltioissa ja kolmansissa maissa.²⁵

37. Koska niin UEFA kuin FIFA vetosivat kirjelmässään perusoikeuksiin perustuvaan suojaan, on muistutettava, että Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 17 artiklan mukaan ”jokaisella on oikeus nauttia laillisesti hankkimastaan omaisuudesta sekä käyttää, luovuttaa ja testamentata sitä. – – Teollis- ja tekijänoikeudet turvataan”. Kyseiseen artiklaan liittyvissä selityksissä mainitaan, että se vastaa ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan (jäljempänä ensimmäinen lisäpöytäkirja) 1 artiklaa. Tästä seuraa perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdassa määrätyn mukaan, että sen 17 artiklassa taatulla omaisuudensuojalla on sama merkitys ja kattavuus kuin ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyssä yleissopimuksessa turvatulla oikeudella.²⁶

38. Muistutan, että ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklan tarkoituksena on saavuttaa tavoite henkilön suojaamisesta ennakolta siltä, että valtio loukkaa hänen oikeuttaan nauttia rauhassa omaisuudestaan.²⁷ Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan henkilön, joka väittää omaisuudensuojaa loukatun, on osoitettava suojatun varallisuus oikeudellisen oikeuden olemassaolo.²⁸ Lisäksi omaisuuden käsitteellä ei ole ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen perusteella vain yhtä oikeudellista merkitystä. Kyseisen käsitteen määrittelyn on näin ollen perustuttava Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jossa sitä on päätetty tulkita laajasti. Omaisuuden käsite voi siis ”kattaa sekä senhetkisen omaisuuden että varat yleisemmin, mukaan luettuina tietyissä tarkkaan määritellyissä tilanteissa saamiset”.²⁹ Klassisen lähestymistavan mukaan ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklassa tarkoitettu omaisuudensuoja pitää siis sisällään esineoikeudelliset ja velvoiteoikeudelliset oikeudet sekä immateriaalioikeudet.

39. On kuitenkin muistutettava unionin tuomioistuimen katsoneen yhdistetyissä asioissa FAPL ja Murphy, että jalkapallo-otteluita ja muita urheilutapahtumia ei voida pitää henkisinä luomuksina eikä niiden voida katsoa olevan tekijänoikeudella suojattuja. Lisäksi on riidatonta, ettei unionin oikeudessa anneta niille suojaa millään muullakaan immateriaalioikeuteen liittyvällä perusteella.³⁰

40. Niinpä valittajien tilanne vastaa perusoikeuskirjan perusteella sitä asemaa, jonka UEFA ja FIFA ovat muodostaneet tosiasiallisesti ja oikeudellisesti yhtäältä etenkin urheilijoiden, katsojien, urheiluseurojen ja lähetystoiminnan harjoittajien kanssa tekemillään sopimusjärjestelyillä ja toisaalta määräämällä päästä stadioneille niiden omistajien kanssa tekemiensä sopimusten perusteella ja määräämällä stadioneiden laitteistoista.

25 — Esimerkkinä mainittakoon Ranskan code du sportin (urheilulakikoonnos) L.333-1 §, jonka mukaan urheiluliitoilla ja urheilutapahtumien järjestäjillä on oikeus hyödyntää järjestämiään urheilutapahtumia tai -kilpailuja. Pykälän soveltamisalaa ja sisältöä ei ole kuitenkaan selkeästi määritetty. Ks. Wise, A., ja Meyer, B., *International Sports Law and Business*, Kluwer 1997, s. 1811–1830.

26 — Ks. julkisasiamies Botin ratkaisuehdotus vireillä olevassa asiassa C-283/11, Sky Österreich (28 kohta); asia koskee kuitenkin eri ongelmaa eli immateriaalioikeuksien rajoittamista.

27 — Ks. asia nro 31443/96, Broniowski v. Puola, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio, 143 ja 144 kohta.

28 — Ks. asia nro 73578/01, Pištová v. Tšekki, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio, 38 kohta.

29 — Ks. asia nro 1513/03, Draon v. Ranska, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio, 65 kohta.

30 — Yhdistetyt asiat C-403/08 ja C-429/08, Football Association Premier League ym., tuomio 4.10.2011 (Kok., s. I-9083, 98 ja 99 kohta).

41. Koska ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklassa tarkoitetun omaisuuden käsitteen tulkinta on riippumaton maan sisäisen lainsäädännön muodollisista määritelmistä ja niitä laajempi,³¹ UEFA:n ja FIFA:n oikeudellinen asema on mielestäni rinnastettavissa ensimmäisessä lisäpöytäkirjassa tarkoitettuun omistusoikeudellisen oikeuden haltijan asemaan.³² Tällaisen oikeudellisen aseman olemassaoloa on mielestäni edellytetty muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklassa sekä direktiivin 97/36 johdanto-osan 21 perustelukappaleessa.³³ Valittajien oikeuksien rajoittaminen valtion toimilla tarkoittaa siis, että julkinen valta kajoaa niiden omaisuuteen.³⁴

42. Vaikka siis myöntäessään epäröimättä, että UEFalla ja FIFalla on oikeus, jonka loukkaukseen nämä kyseisessä tuomioistuimessa vetosivat, unionin yleinen tuomioistuin ei selvittänyt asianmukaisesti tämän oikeuden luonnetta, se oli kuitenkin oikeassa hylätessään kantajien väitteet nojautumalla oikeuskäytäntöön, joka koskee mahdollisuuksia rajoittaa omistusoikeuden käyttöä sekä elinkeinovapautta unionin lainsäädännön perusteella.³⁵

43. Kun otetaan huomioon muutettuun direktiiviin 89/552 perustuva etujen punninta, vaikuttaakin siltä, että unionin lainsäätaja on perustellusti nojautunut UEFA:n ja FIFA:n valittamissa omaisuudensuojan rajoituksissa joko muiden perusoikeuksiin, kuten tiedonsaantioikeuteen, tai yleiseen etuun. Huomautan lisäksi, että esillä olevassa asiassa tunnustettu oikeus on kaukana keskeisestä käsitteestä omistusoikeus, joka kuuluu lainsäädäntötoimenpiteiltä suojautumisen piiriin. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä kuitenkin ilmenee, että vaikka immateriaalioikeudet tunnustettaisiin, tämä ei takaa kyseisten oikeuksien haltijoille mahdollisuutta vaatia korkeinta mahdollista korvausta.³⁶ Koska UEFA:n ja FIFA:n vaatimaa oikeutta ei myöskään ole määritelty sen enempää kansallisessa kuin unionin lainsäädännössä, sen soveltamisala riippuu olennaisesti niistä säännöksistä, joilla sitä rajoitetaan, kuten muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklasta.

44. Näin ollen arviointi, jonka unionin lainsäätaja on tehnyt muutetun direktiivin 89/552 yhteydessä ja jonka mukaan urheilutapahtuman järjestäjän yksinoikeutta voidaan rajoittaa, ei estä mielestäni järjestäjää nauttimasta rauhassa omaisuudestaan tai rajoita perusteettomasti sen käyttöä ensimmäisessä lisäpöytäkirjassa tarkoitetulla tavalla.³⁷

45. Nyt esillä olevan valituksen yhteydessä esitettyjä valitusperusteita on siis tarkasteltava näiden näkökohtien kannalta.

31 — Ks. asia nro 31107/96, Iatridis, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio, 54 kohta.

32 — Tilanne on verrattavissa tapaukseen, jota kutsutaan yleisesti ”goodwill”-oikeudeksi ja jonka on katsottu olevan ensimmäisessä lisäpöytäkirjassa tarkoitettua omaisuutta. Ks. asia nro 8543/79, van Marle ym., Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio, 39–41 kohta.

33 — Ks. em. yhdistetyt asiat Football Association Premier League ym., tuomion 103 kohta.

34 — Ks. analogisesti asia nro 33202/96, Beyeler, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio, 98 kohta ja sitä seuraavat kohdat.

35 — Ks. em. asia UEFA v. komissio, tuomion 179 ja 180 kohta; em. asia FIFA v. komissio (T-385/07), tuomion 139 ja 140 kohta ja em. asia FIFA v. komissio (T-68/08), tuomion 142–144 kohta.

36 — Ks. em. yhdistetyt asiat Football Association Premier League ym., tuomion 108 kohta.

37 — Tällaisessa esimerkitapauksessa ei esiinny omaisuuden ”riistämisen” ongelmaa, koska oikeus itsessään jää urheilujärjestöille, jotka voivat aina myöntää tai olla myöntämättä käyttö lupia.

IV Asiassa C-201/11 P tehty valitus

A Asiassa C-201/11 P esitetty ensimmäinen valitusperuste

46. UEFA arvostelee ensimmäisen valitusperusteensa ensimmäisessä osassa unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on tehnyt oikeudellisen virheen soveltaessaan muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan 1 ja 2 kohdassa säädettyjä vaatimuksia. UEFA viittaa varsinkin edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio annetun tuomion 94 kohtaan ja toteaa unionin yleisen tuomioistuimen katsoneen virheellisesti, että selkeän ja avoimen menettelyn vaatimuksen tarkoituksena tai vaikutuksena ei ole pakottaa kansallista viranomaista esittämään niitä syitä, joiden perusteella se ei ole noudattanut niitä lausuntoja tai huomautuksia, joita sille on kuulemismenettelyn aikana esitetty.

47. Aluksi on huomautettava, että edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio annetun tuomion 94 kohta perustuu päättelyyn, joka esitettiin sitä edeltävissä kohdissa, joissa unionin yleinen tuomioistuin pyrki luonnehtimaan kansallisella tasolla järjestettyjä kansallisen luettelon laadintamenettelyjä. Se muistutti siis asianmukaisesti mainitun tuomion 90 ja 91 kohdassa, että tällaisten menettelyjen on perustuttava objektiivisiin kriteereihin, jotka ovat etukäteen asianomaisten henkilöiden tiedossa, jotta estetään jäsenvaltioilla olevan harkintavallan mielivaltainen käyttö.³⁸ Se muistutti lisäksi, että selkeyden ja avoimuuden vaatimus edellyttää toimivaltaisen elimen nimeämistä ja niiden edellytysten määrittämistä, joiden mukaisesti henkilöt voivat esittää huomautuksensa.

48. Unionin yleisen tuomioistuimen päättely on todettava päteväksi, kun otetaan huomioon tämän ratkaisuehdotuksen 14–25 kohdassa esittämäni muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan tulkinta, joka koskee komission vallan laajuutta.

49. On myös todettava, että väittäessään Yhdistyneen kuningaskunnan kulttuuri-, viestintä- ja urheiluministerin hylänneen käynnistämässään menettelyssä useiden neuvoa-antavien ryhmien yhteneväiset lausunnot, UEFA lähinnä toistaa samat moitteet, jotka se esitti unionin yleiselle tuomioistuimelle jo ensimmäisessä oikeusasteessa päätöstä 2007/730 koskevassa kanteessaan. UEFA ei kuitenkaan esitä täsmällistä ja yksityiskohtaista perustelua väitteelleen, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt päättelyssään virheen, vaan tyytyy siteeraamaan yhtä yksittäistä kohtaa edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio annetussa tuomiossa. UEFA toteaa lisäksi, että sen mielestä unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt antaa ratkaisu Yhdistyneen kuningaskunnan kansallisesta luettelosta.

50. Valituksessa on kuitenkin ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi. Tätä edellytystä ei täytä valitusperuste, jossa vain toistetaan unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet, ilman että valitukseen edes sisältyisi perusteluja, joiden tarkoituksena olisi erityisesti osoittaa valituksenalaiseen tuomioon sisältyvä virhe. Tällaisella valituksella pyritään tosiasiaa ainoastaan siihen, että unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan.³⁹ Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on näin ollen jätettävä tutkimatta.

51. Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa, joka sisältää kaksi erillistä väitettä, UEFA väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt virheen vahvistaessaan EUOn luonnehdinnan yhteiskunnallisesti erityisen merkittäväksi tapahtumaksi.

38 — Asia C-250/06, United Pan-Europe Communications Belgium ym., tuomio 13.12.2007 (Kok., s. I-11135, 46 kohta).

39 — Asia C-401/09 P, Evropaïki Dynamiki v. EKP, tuomio 9.6.2011 (Kok., s. I-4911, 55 ja 61 kohta).

52. UEFA katsoo ensinnäkin unionin yleisen tuomioistuimen olleen sitä mieltä, että pelkkä EURO:n mainitseminen direktiivin 97/36 johdanto-osan 18 perustelukappaleessa tarkoittaa, ettei komission tarvinnut vaatia jäsenvaltioilta erityisiä perusteluja päätökselle sisällyttää koko kilpailu kansalliseen luetteloon. UEFA:n mielestä unionin yleinen tuomioistuin on myös korvannut komission analyysin omalla analyysillään kahdessa kohdassa, jotka koskevat koko EURO:n luonnehdintaa erityisen merkittäväksi tapahtumaksi, eli katsoessaan, että EURO on yksi tapahtumakokonaisuus, ja käyttäessään toisaalta tekijöitä, joita komissio ei ollut ottanut huomioon.

53. Direktiivin 97/36 johdanto-osan 18 perustelukappaleen tulkintaa koskevasta väitteestä on aluksi todettava, että UEFA:n väite perustuu edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio annetun tuomion virheelliseen tulkintaan.

54. Huomautan, että unionin yleinen tuomioistuin viittaa useaan otteeseen direktiivin 97/36 johdanto-osan 18 perustelukappaleeseen kerratessaan tulkintaa, jonka se on kyseisestä perustelukappaleesta antanut edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio antamansa tuomion 44–53 kohdassa. Unionin yleinen tuomioistuin onkin katsonut aivan oikein, että EURO:n mainitseminen esimerkkinä yhteiskunnallisesti erityisen merkittävistä tapahtumista ei johda siihen, että EURO:n sisällyttäminen kansalliseen luetteloon olisi automaattisesti yhteensoveltuvaa unionin oikeuden kanssa. EURO:n mainitseminen 18 perustelukappaleessa ei tarkoita varsinkaan sitä, että EURO kokonaisuudessaan voidaan *kaikissa tapauksissa* lisätä kansalliseen luetteloon riippumatta siitä, minkälaista kiinnostusta kyseinen kilpailu asianomaisessa jäsenvaltiossa herättää. Unionin yleisen tuomioistuimen mielestä 18 perustelukappale tarkoittaa sen sijaan, että kun jäsenvaltio sisällyttää EURO:n ottelut kansalliseen luetteloon, sen ei ole pakko esittää komissiolle antamassaan ilmoituksessa erityisiä perusteluja ”niiden luonteesta yhteiskunnallisesti erityisen merkittävänä *tapahtumina*”.

55. Unionin yleinen tuomioistuin erotti siis asianmukaisesti toisistaan sen, että EURO:n sisällyttämiseksi luetteloon on tarpeen täyttää *kohta kohdalta* direktiivin 97/36 vaatimukset, sellaisina kuin ne esitetään erityisesti sen johdanto-osan 21 perustelukappaleessa, ja toisaalta sen, että lainsäätäjä itse antaa oikeudellisen luonnehdinnan, jonka mukaan EURO on yhteiskunnallisesti erityisen merkittävä *tapahtuma*. Unionin yleinen tuomioistuin on siis edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio antamansa tuomion 120 kohdassa, jota UEFA tämän valitusperusteensa yhteydessä arvostelee, todennut perustellusti, että komissio ei voi pitää EURO:n otteluiden sisällyttämistä kansalliseen luetteloon yhteensoveltumattomana unionin oikeuden kanssa, vaikka jäsenvaltio ei esittäisikään erityisiä perusteluja, jotka osoittavat EURO:n olevan yhteiskunnallisesti erityisen merkittävä *tapahtuma*. Ensimmäisen valitusperusteen toisen osan ensimmäinen väite on näin ollen hylättävä perusteettomana.

56. UEFA arvostelee lisäksi perustelujen korvaamista koskevassa väitteessään sitä, että unionin yleinen tuomioistuin vahvisti edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio annetun tuomion 103 kohdassa EURO:n yhtenäisen luonteen. UEFA nimittäin katsoo unionin yleisen tuomioistuimen tukeutuneen tässä tarkoituksessa täysin uusiin tosiseikkoihin, joita ei ollut päätöksessä 2007/730 ja jotka esitettiin mainitun tuomion 126–135 kohdassa.

57. Vastatessaan ensimmäiseen kanneperusteeseen unionin yleinen tuomioistuin katsoikin edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio antamansa tuomion 103 kohdassa, että EURO on kilpailu, jota voidaan kohtuudella pitää pikemmin yhtenä tapahtumakokonaisuutena kuin sellaisten yksittäisten tapahtumien kokoelmana, jotka on jaettu kiinnostuksen perusteella eri tasoihin. Vastatessaan kolmanteen kanneperusteeseen unionin yleinen tuomioistuin tukeutui mainitun tuomion 126–135 kohdassa UEFA:n tilaamien tutkimusten tuloksiin hylätäkseen väitteen, jonka mukaan komissio oli tehnyt oikeudellisen virheen, kun se ei kyseenalaistanut EURO:n luonnehtimista yhdeksi tapahtumakokonaisuudeksi.

58. Tässä yhteydessä muistutan, että SEUT 256 artiklan ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisen kohdan perusteella ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen yhtäältä määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi unionin yleiselle tuomioistuimelle toimitetusta selvitysaineistosta, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Kun unionin yleinen tuomioistuin on määrittänyt asian tosiseikaston tai arvioinut sitä, unionin tuomioistuin on SEUT 256 artiklan nojalla toimivaltainen harjoittamaan tämän tosiseikaston oikeudelliseen luonnehdintaan ja unionin yleisen tuomioistuimen sen pohjalta tekemiin oikeudellisiin päätelmiin kohdistuvaa valvontaa.⁴⁰

59. Unionin tuomioistuin on täsmentänyt myös, että lukuun ottamatta sitä tapausta, että unionin yleiselle tuomioistuimelle esitetty selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tosiseikkojen arviointi ei ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin.⁴¹

60. Esillä olevassa asiassa on kuitenkin todettava, että väitteillään, jotka koskevat EURO:n yhtenäisen luonteen puuttumista ja toisaalta analyysiä, joka on tehty tiettyntyyppisten otteluiden herättämästä kiinnostuksesta Yhdistyneessä kuningaskunnassa, UEFA vaatii unionin tuomioistuinta tarkastamaan unionin yleisen tuomioistuimen arvioinnit tosiseikoista.

61. Huomautan tässä yhteydessä, kuten unionin yleinen tuomioistuinkin katsoi asianmukaisesti tuomionsa 103 kohdassa, että muutetussa direktiivissä 89/552 ei oteta kantaa EURO:n yhtenäisen luonteeseen. Urheilutapahtuman luonteen tutkiminen erityyppisten tilaisuuksien perusteella on kuitenkin tosiseikkoja koskeva kysymys. Koska UEFA ei ole osoittanut, että unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut huomioon tosiseikkoja vääristyneellä tavalla, on katsottava, että ensimmäisen valitusperusteen toisen osan tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

62. Ensimmäistä valitusperustetta, jonka UEFA esittää valituksensa tueksi, ei näin ollen voida hyväksyä, joten se on hylättävä kokonaisuudessaan.

B Asiassa C-201/11 P esitetty toinen valitusperuste

63. UEFA väittää kahteen osaan jaetussa toisessa valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen soveltaessaan kilpailumääräyksiä.

64. Valitusperusteen ensimmäisessä osassa UEFA väittää, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole noudattanut SEUT 106 artiklan 1 kohtaa. UEFA katsoo ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin teki virheen, kun se ei ottanut kantaa ennakolta selvitettävään kysymykseen siitä, vaikuttaako kyseinen määräys esillä olevaan asiaan. UEFA:n mielestä unionin yleinen tuomioistuin on myös virheellisesti katsonut, että Yhdistyneen kuningaskunnan hyväksymät toimenpiteet eivät merkitse erityisoikeuksien myöntämistä maksuttomia kanavia tarjoaville lähetystoiminnan harjoittajille. UEFA:n mukaan unionin yleinen tuomioistuin on antanut liian suuren merkityksen sille, että Yhdistyneen kuningaskunnan lainsäädännössä periaatteessa kielletään lähetystoimintaa koskevan yksinoikeuden myöntäminen lähetystoiminnan harjoittajille riippumatta siitä, tarjoavatko ne maksuttomia vai maksullisia kanavia. UEFA katsoo vielä, että unionin yleisen tuomioistuimen analyysi osoittaa sen tulkinneen väärin SEUT 106 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua erityisoikeuksien käsitettä, johon UEFA:n mukaan sisältyy kaksi näkökohtaa eli se, että oikeus on myönnettävä jäsenvaltion toimella ja että oikeuden saaneen yrityksen on oltava etuoikeutetussa asemassa kilpailijoihinsa nähden.

40 — Ks. yhdistetyt asiat C-628/10 P ja C-14/11 P, Alliance One International ja Standard Commercial Tobacco v. komissio (84 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

41 — Em. yhdistetyt asiat Alliance One International ja Standard Commercial Tobacco v. komissio, tuomion 85 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen.

65. Tästä asiasta on ensinnäkin todettava, että unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli SEUT 106 artiklaan liittyviä ongelmia tutkiessaan neljännen kanneperusteen ja vastatessaan väitteeseen BBC:lle ja ITV:lle myönnettyistä erityisoikeuksista. Edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio antamansa tuomion 166–168 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin palautti aluksi asianmukaisesti mieliin erityis- ja yksinoikeuksiin sovellettavan oikeuskäytännön⁴² ja pyrki sen jälkeen osoittamaan, että kyseessä olevassa Yhdistyneen kuningaskunnan lainsäädännössä ei ole seikkoja, joiden vuoksi SEUT 106 artiklan voitaisiin katsoa olevan sovellettavissa. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi varsinkin saman tuomion 170 kohdassa, että ”Yhdistyneen kuningaskunnan lainsäädännössä kielletään yksinoikeus kaikilta lähetystoiminnan harjoittajilta lähetysvaiheessa ja lisäksi lähetyssoimusten tekovaiheessa, joten yksikään Yhdistyneen kuningaskunnan lainkäyttövaltaan kuuluva lähetystoiminnan harjoittaja ei voi pätevästi tehdä sopimusta kyseisen jäsenvaltion luetteloon sisällytetyn tapahtuman lähettämistä yksinoikeudella”. Mainitun tuomion 171 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin katsoi vielä, että ”se seikka, että pelkästään eräät – lähetystoiminnan harjoittajat, kuten BBC ja ITV, lähettävät lopulta – EURO:n Yhdistyneessä kuningaskunnassa, koska niiden kilpailijat ovat kiinnostuneita vain yksinoikeudella lähettämistä – , ei merkitse – erityis- tai yksinoikeuksien myöntämistä”.

66. UEFA:n väitteet on siis hylättävä tehottomina siltä osin kuin niissä väitetään, että SEUT 106 artiklan sovellettavuutta ei ole tutkittu.

67. On myös muistutettava, että unionin tuomioistuimen toimivalta unionin yleisen tuomioistuimen antamaa tuomiota koskevassa muutoksenhaussa rajoittuu oikeuskysymyksiin. Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään perusteista, joihin muutoksenhaussa voidaan vedota, ja tarkennetaan, että muutoksenhaun perusteena voi olla unionin yleisessä tuomioistuimessa tapahtunut unionin oikeuden rikkominen.⁴³

68. Sääntö, jonka rikkomiseen UEFA vetoaa esillä olevassa asiassa, kuuluu tosin unionin oikeuden soveltamisalaan. Väite säännön rikkomisesta perustuu kuitenkin siihen, että unionin yleisen tuomioistuimen oletetaan tulkinneen virheellisesti kansallista oikeussääntöä.

69. Unionin tuomioistuin on jo katsonut, että kun se tutkii valituksen yhteydessä unionin yleisen tuomioistuimen esittämiä päätelmiä kansallisen oikeuden säännöksistä, se on ensinnäkin toimivaltainen tarkistamaan, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole ottanut vääristyneellä tavalla huomioon kansallisen oikeuden säännösten sanamuotoa ja ettei se ole tehnyt niiden perusteella päätelmiä, jotka ovat ilmeisessä ristiriidassa niiden sisällön kanssa, sekä lopuksi tarkistamaan, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole kaikkia seikkoja tutkiessaan antanut näiden kansallisen oikeuden säännösten sisällön toteamiseksi jollekin tietylle seikalle sellaista merkitystä, jota sille ei muihin seikkoihin nähden kuuluisi antaa, sikäli kuin tämä on ilmeistä asiakirja-aineiston perusteella.⁴⁴ Koska esillä olevassa asiassa ei voida hyväksyä mitään näistä väitteistä, tämän perusteen ensimmäinen osa on hylättävä perusteettomana.

70. SEUT 106 artiklassa tarkoitettujen erityisoikeuksien käsitteen virheellisestä tulkinnasta on riittävää todeta, että väitteitä, joissa BBC:lle ja ITV:lle oletetaan myönnetyn etuoikeuksia, ei ole esitetty unionin yleisessä tuomioistuimessa vaan niillä pyritään muuttamaan sen ratkaistavaksi saatetun oikeusriidan kohdetta. Koska UEFA:n vaatimus muodostaa siis uuden perusteen, se on jätettävä valituksen yhteydessä tutkimatta.⁴⁵

71. Huomaatan lisäksi, että sen valvomiseksi, onko kansallinen lainsäädäntö unionin oikeuden mukainen, UEFA:n olisi pitänyt nostaa kanne kansallisessa tuomioistuimessa, joka olisi näin ollen voinut esittää unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisupyyntöä.

42 — Ks. kyseisen tuomion 166–168 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö.

43 — Asia C-263/09 P, Edwin v. SMHV, tuomio 5.7.2011 (Kok., s. I-5853).

44 — Ks. vastaavasti em. asia Edwin v. SMHV.

45 — Ks. asia C-264/11 P, Kaimer ym. v. komissio, tuomio 19.7.2012 (65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

72. Toisen valitusperusteen toisessa osassa UEFA arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on rikkonut muita EUT-sopimuksen määräyksiä. Se nojautuu päättelyssään olettamukseen siitä, että asiaan voidaan soveltaa SEUT 106 artiklan 1 kohtaa. UEFA katsookin, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt toisen oikeudellisen virheen jättäessään selvittämättä, asettavatko Yhdistyneen kuningaskunnan toimenpiteet BBC:n ja ITV:n asemaan, jota ne eivät olisi itse voineet saavuttaa kilpailuoikeutta rikkomatta, tai asemaan, jonka ansiosta niiden on ollut helpompi rikkoa kilpailuoikeutta.

73. Koska ehdotan tämän valitusperusteen ensimmäiseen osaan antamassani vastauksessa, että unionin tuomioistuin katsoo, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole rikkonut SEUT 106 artiklaa, valitusperusteen toista osaa ei tarvitse tutkia.

74. Näin ollen ehdotan, että unionin tuomioistuin hylkää toisen valitusperusteen kokonaisuudessaan osittain tehottomana ja osittain perusteettomana ja siksi, että se on jätettävä osittain tutkimatta.

C Asiassa C-201/11 P esitetty kolmas valitusperuste

75. Kolmannessa valitusperusteessaan UEFA väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen soveltaessaan palvelujen tarjoamisen vapautta ja suhteellisuusperiaatetta koskevia perustamissopimuksen määräyksiä. UEFA katsoo ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut sen kanneperusteen vääristyneellä tavalla huomioon, sillä peruste ei rajoittunut väitteeseen, jonka mukaan tietyt EURO:n ottelut eivät olleet yksittäin tarkasteltuina erityisen merkittäviä tapahtumia.

76. Unionin yleisen tuomioistuimen analyysin toinen puute on UEFA:n mielestä olettaus, jonka mukaan jo sen vuoksi, että EUROa voidaan pitää yhtenä ja samana tapahtumana – minkä UEFA kiistää – ja että EURO on kokonaisuudessaan yhteiskunnallisesti erityisen merkittävä tapahtuma, tavoitetta tapahtuman televisioinnin laajan saatavuuden takaamisesta yleisölle ei voida asianmukaisesti saavuttaa vähäisemmällä rajoituksella, kuten luettelolla, joka sisältää vain tietyt erikseen valitut EURO:n ottelut.

77. Vaikka EUROa voitaisiinkin pitää yhtenä tapahtumakokonaisuutena, jolla on Yhdistyneessä kuningaskunnassa erityistä yhteiskunnallista merkitystä, komission olisi UEFA:n mielestä joka tapauksessa pitänyt suorittaa perusteellinen tutkimus siitä, soveltuvatko ilmoitetut toimenpiteet yhteen palvelujen tarjoamisen vapautta ja kilpailua koskevien perustamissopimuksen määräysten kanssa.

78. Tämän ratkaisuehdotuksen 14–25 kohdassa esitetyistä syistä, jotka koskevat muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan tulkintaa, ehdotan aluksi, että unionin tuomioistuin toteaa unionin yleisellä tuomioistuimella olleen perusteet katsoa, että komissio täytti asianmukaisesti valvontavelvollisuutensa päätöksessä 2007/730. Unionin yleinen tuomioistuin on lisäksi soveltanut asianmukaisesti palvelujen tarjoamisen vapauden rajoitusten oikeuttamista ja suhteellisuusperiaatteen käyttöä koskevaa oikeuskäytäntöä, kun se on arvioinut lopullisesti tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, eikä se tehnyt valitusperusteissa mainittuja virheitä.

79. UEFA:n esittämästä ensimmäisestä väitteestä on sitä paitsi todettava, että arvostellessaan unionin yleistä tuomioistuinta kanneperusteen vääristelystä UEFA toistaa ensimmäisessä oikeusasteessa esittämänsä väitteet ja esittää huomautuksia siitä, millaisen ratkaisun unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt sen mielestä antaa Yhdistyneen kuningaskunnan toimenpiteiden syrjivyydestä ja suhteettomuudesta. On totta, että UEFA arvostelee edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio annetun tuomion 150 kohtaa, jossa toistetaan ylimalkaisesti UEFA:n väitteet. Koska UEFA ei kuitenkaan osoita täsmällisesti toteen, millä päättelyllä unionin yleinen tuomioistuin on syylistynyt vääristelyyn, pelkkä toteamus on liian yleinen ja epätasällinen, jotta sitä voitaisiin arvioida

oikeudelliselta kannalta.⁴⁶ Koska nämä väitteet eivät ole riittävän yksityiskohtaisia, ne on näin ollen jätettävä tutkimatta.

80. UEFA:n kolmannen valitusperusteen toisesta väitteestä huomautan, että UEFA:n argumentointi perustuu edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio annetun tuomion virheelliseen tulkintaan. Kyseisen tuomion 152 kohdassa, joka sisältää viidennen kanneperusteen hylkäämiseen johtaneen päätelmän, unionin yleinen tuomioistuin vahvistaa, että EUROa voidaan perustellusti pitää yhtenä tapahtumakokonaisuutena, jolla on Yhdistyneessä kuningaskunnassa erityistä yhteiskunnallista merkitystä. Tuomion tulkinta ei anna kuitenkaan aihetta vahvistaa UEFA:n esittämää oletusta, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut virheellisen kannan siihen tapaan, jolla saavutetaan muutetun direktiivin 89/552 tavoite taata mainitunlaisia tapahtumia koskevien televisiolähetysten laaja saatavuus. UEFA:n moitteet, jotka koskevat komissiolle muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan nojalla kuuluvan tutkiminnan laajuutta, on katsottava tämän ratkaisuehdotuksen 14–25 kohdassa esitetyistä syistä perusteettomiksi.

81. Kolmannen valitusperusteensa kolmannessa väitteessä UEFA esittää, että komission olisi pitänyt suorittaa perusteellinen tutkimus siitä, soveltuvatko ilmoitetut toimenpiteet yhteen palvelujen tarjoamisen vapautta ja kilpailua koskevien perustamissopimuksen määräysten kanssa. Kun otetaan huomioon mainittu unionin tuomioistuimelle ehdottamani tulkinta muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklasta, UEFA:n väitteet on hylättävä perusteettomina.

82. Näin ollen kolmas valitusperuste on jätettävä osittain tutkimatta ja se on osittain hylättävä perusteettomana.

D Asiassa C-201/11 P esitetty neljäs valitusperuste

83. Neljännessä valitusperusteessa unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt UEFA:n mielestä oikeudellisen virheen katsoessaan, että yksin se, että EUROa voidaan pitää yhtenä ja samana erityisen merkittävänä tapahtumana, tekee EURON jokaiseen eri otteluun kohdistuvasta UEFA:n omaisuudensuojan loukkauksesta ehdottomasti oikeasuhteisen. Tämä päätelmä on kuitenkin UEFA:n mielestä virheellinen. Jotta Yhdistyneen kuningaskunnan toimenpiteet olisivat olleet oikeasuhteisia, sen olisi nimittäin pitänyt rajoittaa kansallinen luettelonsa kaikkein tärkeimpiin EURON otteluihin. UEFA katsoo toisaalta unionin yleisen tuomioistuimen tehneen perustavanlaatuisemman virheen, kun se jätti arvioimatta UEFA:n omaisuudensuojaan kohdistettujen rajoitusten laajuuden, koska tämä esti sitä selvittämästä asianmukaisesti, olivatko kyseessä olevan toimenpiteen aiheuttamat haitat tavoiteltujen päämäärien kannalta suhteettomat. Rajoitukset olivat UEFA:n mielestä erittäin laajoja, sillä Yhdistyneen kuningaskunnan toimenpiteet johtivat käytännössä siihen, että ainoa keino, jolla UEFA pystyy saamaan edes jonkinlaisen vastikkeen lähetysoikeuksistaan Yhdistyneessä kuningaskunnassa, on aloittaa huutokauppa, johon osallistuisi vain yksi potentiaalinen ostaja eli BBC:n ja ITV:n tarjousyhteenliittymä, mikä vähentäisi merkittävästi mainituista oikeuksista saatavaa hintaa.

84. Kun otetaan huomioon suhteellisuusperiaatteesta tämän ratkaisuehdotuksen 28–32 kohdassa esitetyt näkökohdat ja toisaalta omaisuudensuojasta 33–44 kohdassa esitetyt näkökohdat, ehdotan, että UEFA:n neljäs valitusperuste hylätään perusteettomana.

46 — Ks. vastaavasti asia C-51/92 P, Hercules Chemicals v. komissio 8.7.1999 (Kok., s. I-4235, 113 kohta).

E Asiassa C-201/11 P esitetty viides valitusperuste

85. UEFA:n viides valitusperuste koskee perustelujen puutteellisuutta. UEFA nimittäin väittää, että päätöksen 2007/730 perustelut, joita unionin yleinen tuomioistuin piti riittävinä, olivat äärimmäisen suppeat verrattuna perusteluihin, joita komissiolta edellytetään samankaltaisissa päätöksissä. UEFA:n mielestä unionin yleinen tuomioistuin onkin tehnyt oikeudellisen virheen, kun se ei vaatinut komissiota noudattamaan vaadittavaa perustelutasoa valituksessa esitettyjen neljän aineellisen perusteen osalta. UEFA täsmentää, mitkä virheet heikentävät komission esittämien perustelujen pätevyyttä.

86. UEFA:n mukaan mainittu päätös on kumottava ensinnäkin siksi, että siinä ei perustella riittävästi EURO:n luonnehdintaa yhteiskunnallisesti erityisen merkittäväksi tapahtumaksi. UEFA:n mielestä unionin yleinen tuomioistuin ei voinut pitää tuomionsa 71 kohdassa kilpailua koskevien päätöksen 2007/730 perustelujen osalta riittävänä sitä, että päätöksessä vain todetaan, että Yhdistyneen kuningaskunnan toimenpiteet ”mahdollistavat tosiasiallisen ja potentiaalisen kilpailun kyseisiin tapahtumiin liittyvien lähetysoikeuksien hankinnassa”, ilmoittamatta syitä tälle päätelmälle.

87. Palvelujen tarjoamisen vapautta koskevista perusteluista UEFA korostaa lisäksi – viitaten edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio annetun tuomion 70 kohtaan –, että unionin yleinen tuomioistuin vapautti komission oikeasuhteisuuden tutkimisesta ja jätti sen UEFA:n tehtäväksi. Lisäksi UEFA väittää, että kun unionin yleinen tuomioistuin ratkaisi, olivatko komission antamat perustelut riittäviä, sen ei olisi pitänyt nojautua etuoikeutettuun asemaan, jonka UEFA:n väitetään saaneen oikeuksien haltijana.

88. Aluksi on huomautettava, että moitteet, jotka UEFA esittää tämän valitusperusteen yhteydessä, koskevat pääasiallisesti mahdollisia puutteita päätöksen 2007/730 perusteluissa, mutta ne sekoittuvat joidenkin edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio annettua tuomiota koskevien moitteiden kanssa. Väitteet, jotka UEFA esittää tässä osassa viidettä valitusperustetta ja jotka koskevat päätöksen 2007/730 puutteita, muodostavatkin vaatimuksen tutkia uudelleen unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetty kanneperuste, mikä ei kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan. Tällaiset väitteet on näin ollen jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.⁴⁷

89. Väitteet, jotka UEFA esittää edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio annettua tuomiota vastaan, eivät myöskään selvästikään horjuta unionin yleisen tuomioistuimen analyysia, joka on perusteluvollisuutta koskevan unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukainen.

90. Kyseisen oikeuskäytännön mukaan SEUT 296 artiklan toisessa kohdassa edellytettujen perustelujen on oltava kyseessä olevan toimenpiteen luonteen mukaisia, ja niistä on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmentävä toimenpiteen toteuttaneen toimielimen päättely siten, että niille, joita asia koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden.⁴⁸

91. Unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan voi valvoa komission sijaan jäsenvaltioiden päätöksiä kansallisten luetteloiden laatimisesta, kun otetaan huomioon tämän ratkaisuehdotuksen 14–27 kohdassa esitetyt näkökohdat komission harjoittaman valvonnan rajallisuudesta. Unionin yleisen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan on siis oltava myös määrältään vähäistä.

⁴⁷ — Asia C-131/03 P, Reynolds Tobacco ym. v. komissio, tuomio 12.9.2006 (Kok., s. I-7795, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

⁴⁸ — Asia C-90/09 P, General Química ym. v. komissio, tuomio 20.1.2011 (Kok., s. I-1, 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

92. Niinpä unionin yleinen tuomioistuin on ilmoittanut edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio antamansa tuomion 71–73 kohdassa esittämissään perusteluissa selkeästi syyt siihen, että päätöksen 2007/730 perustelut, jotka sisältävät – toisin kuin UEFA väittää – maininnan yhteensopivuudesta kilpailuoikeuden kanssa, olivat riittävät ja tarjosivat UEFA:lle mahdollisuuden ymmärtää komission päättelyn ja toisaalta unionin yleiselle tuomioistuimelle mahdollisuuden harjoittaa tältä osin valvontaansa.⁴⁹

93. Perusteluista, jotka edellä mainitussa asiassa UEFA vastaan komissio annetussa tuomiossa esitetään palvelujen tarjoamisen vapaudesta, on todettava unionin yleisen tuomioistuimen katsoneen kyseisen tuomion 70 kohdassa, että päätöksen 2007/730 perustelujen perusteella UEFA ”voi arvioida, onko olemassa sellaisia seikkoja, joilla – – voidaan – – osoittaa, että kaikkien kyseisen kilpailun otteluiden sisällyttäminen – – luetteloon on mahdollisesti suhteetonta – –”. Tästä asiasta on riittävää todeta, että kyseistä katkelmaa tulkittaessa on otettava huomioon saman tuomion 62 kohta. Siinä unionin yleinen tuomioistuin lainaa asianmukaisesti unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, joka koskee perusteluvollisuuden laajuutta ja jonka tarkoituksena on, että ne, joita asia koskee, saavat tietää toteutetun toimenpiteen syyt. Väite, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin olisi asettanut UEFA:lle velvollisuuden tutkia toimenpiteen oikeasuhteisuus, on siis virheellinen, ja se on hylättävä.

94. Omaisuudensuojan loukkausta koskevien perustelujen riittämättömyydestä huomautan unionin yleisen tuomioistuimen myöntäneen – mielestäni jopa liian helposti –, että päätös 2007/730 rajoitti UEFA:n omaisuudensuojaa. Se tutki kuitenkin myös kuudetta kanneperustetta koskevassa vastauksessaan, soveltuuko tällainen rajoitus yhteen unionin oikeuden periaatteiden kanssa. Kun otetaan huomioon vastaus, jota ehdotan UEFA:n neljänteen valitusperusteeseen, tätä väitettä ei tarvitse tutkia.

95. Kaikkien edellä esitettyjen näkökohtien perusteella viidettä valitusperustetta ei voida hyväksyä.

V Asiassa C-204/11 P ja asiassa C-205/11 P tehdyt valitukset

96. FIFA esittää asiassa C-204/11 P tehdyn valituksensa tueksi kolme valitusperustetta. FIFA esittää asiassa C-205/11 P tehdyn valituksensa tueksi neljä valitusperustetta. Väitteet, jotka FIFA esittää kahdessa valituksessaan, ovat mielestäni yhteneväiset ja niissä esitetyt moitteet ovat enimmäkseen hyvin samanlaiset. Vaikka kahta eri unionin yleisen tuomioistuimen tuomiota vastaan esitettyjen väitteiden tutkiminen yhteisesti on vaikeaa, tutkin kuitenkin asiassa C-204/11 P ja asiassa C-205/11 P esitetyt väitteet samanaikaisesti.

A Asiassa C-204/11 P esitetty ensimmäinen valitusperuste ja asiassa C-205/11 P esitetty ensimmäinen valitusperuste

97. FIFA huomauttaa, että edellä mainitussa asiassa T-385/07, FIFA vastaan komissio, annetussa tuomiossa, joka koskee Belgian kuningaskunnassa toteutetuista toimenpiteistä tehtyä päätöstä 2007/479, ja edellä mainitussa asiassa T-68/08, FIFA vastaan komissio, annetussa tuomiossa, joka koskee Yhdistyneessä kuningaskunnassa toteutetuista toimenpiteistä tehtyä päätöstä 2007/730, kyseisten päätösten perustelut ovat ristiriitaiset, epä johdonmukaiset ja riittämättömät sen selvittämiseksi, onko jalkapallon maailmanmestaruuskilpailuja pidettävä yhtenä tapahtumakokonaisuutena, jolla on erityistä yhteiskunnallista merkitystä. FIFA katsoo ensinnäkin, että unionin yleisen tuomioistuimen eri toteamukset johtavat epä johdonmukaiseen päättelyyn

49 — Huomautan myös, että UEFA:n esittämä viittaus kyseisen tuomion 71 kohtaan on virheellinen, koska unionin yleinen tuomioistuin lainaa siinä ainoastaan päätöksen 2007/730 johdanto-osan 20 perustelukappaletta perustelematta kyseisten toimenpiteiden yhteensopivuutta kilpailuoikeuden kanssa.

maailmanmestaruuskilpailujen todellisesta luonteesta. FIFAn mielestä unionin yleisen tuomioistuimen kannat vaikuttavat epäjohtonmukaisilta ja ristiriitaisilta tämän todetessa, että jalkapallon maailmanmestaruuskilpailut ovat tapahtumana yksi kokonaisuus, ja väittäessä toisaalta, että erityiset seikat voivat osoittaa, ettei asia ole näin.

98. Katsoessaan, että ilmoituksen tehnyt jäsenvaltio ei ole esittänyt erityisiä syitä, joiden perusteella kaikki jalkapallon maailmanmestaruuskilpailujen tapahtumat on sisällytettävä kyseisen maan luetteloon, unionin yleinen tuomioistuin estää FIFAn mielestä lisäksi komissiota tarkastamasta tehokkaasti ja tutkimasta perusteellisesti, ovatko ilmoitetut toimenpiteet unionin oikeuden mukaisia, kuten asiassa *Infront WM* vastaan komissio annetussa tuomiossa⁵⁰ vaaditaan.

99. FIFAn mukaan unionin yleinen tuomioistuin myös kääntää todistustaakan perusteettomasti perusteluillaan, joita se edellä mainituissa asioissa T-385/07 ja T-68/08 FIFA vastaan komissio, annetuissa kahdessa tuomiossa esittää. Sen mielestä unionin yleinen tuomioistuin on ylittänyt tuomioistuinvalvonnan rajat vedotessaan syihin, joita päätöksissä 2007/479 ja 2007/730 ei esitetä.

100. Aluksi on todettava, että FIFA sekoittaa valitusperusteissaan ongelmat, jotka koskevat muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklaan perustuvan kansallisiin luetteloihin kohdistuvan komission valvonnan laajuutta ja tähän liittyvän tuomioistuinvalvonnan laajuutta ja toisaalta jalkapallon maailmanmestaruuskilpailujen luonnehtimista tapahtumana yhdeksi kokonaisuudeksi, jolla on jäsenvaltiossa erityistä yhteiskunnallista merkitystä.

101. Moitteet, joita FIFA esittää ensimmäisestä näkökohdasta, ovat mielestäni perusteettomia tämän ratkaisuehdotuksen 14–25 kohdassa esitetyistä syistä, jotka koskevat direktiivin 89/552 3 a artiklaan perustuvan komission vallan laajuutta.

102. Toisesta näkökohdasta on todettava, että väittäessään, että jalkapallon maailmanmestaruuskilpailut eivät ole yksi tapahtumakokonaisuus, ja kyseenalaistaessaan niiden herättämän kiinnostuksen FIFA vaatii unionin tuomioistuinta tarkistamaan unionin yleisen tuomioistuimen laatimat tosiseikkojen arvioinnit. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että unionin yleiselle tuomioistuimelle esitetty selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tosiseikkojen arviointi ei ole kuitenkaan sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin.⁵¹ Nämä väitteet on näin ollen jätettävä tutkimatta.

103. Väite, jonka mukaan perustelut ovat ristiriitaiset ja jota havainnollistetaan useilla kontekstistaan irrotetuilla otteilla edellä mainituissa asioissa T-385/07 ja T-68/08, FIFA vastaan komissio, annetuista tuomioista, on joka tapauksessa katsottava tehottomaksi, koska mainituissa tuomioissa esitetään oikeudellisesti riittävällä tavalla ne syyt, jotka saivat unionin yleisen tuomioistuimen katsomaan, että komissio on täyttänyt asianmukaisesti muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklaan perustuvan valvontavelvollisuutensa.

104. Edellä esitetyn perusteella asiassa C-204/11 P esitetty ensimmäinen valitusperuste ja asiassa C-205/11 P esitetty ensimmäinen valitusperuste on hylättävä, koska ne ovat osittain perusteettomia ja koska ne on jätettävä osittain tutkimatta.

50 — Asia T-33/01, tuomio 15.12.2005 (Kok., s. II-5897).

51 — Em. yhdistetyt asiat *Alliance One International ja Standard Commercial Tobacco v. komissio*, tuomion 85 kohta oikeuskäytäntöviittauksiin.

B Asiassa C-204/11 P esitetty toinen valitusperuste ja asiassa C-205/11 P esitetty kolmas valitusperuste

105. Asiassa C-204/11 P esittämässään toisessa valitusperusteessa ja asiassa C-205/11 P esittämässään kolmannessa valitusperusteessa FIFA katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin piti virheellisesti komission esittämiä todisteita ja syitä riittävinä voidakseen perustella toteamuksiaan, joiden mukaan komissio oli asianmukaisesti katsonut, että jalkapallon maailmanmestaruuskilpailut ovat kokonaisuudessaan yhteiskunnallisesti erityisen merkittävä tapahtuma. Unionin yleinen tuomioistuin ei ole FIFAn mielestä ensinnäkään tutkinut sen väitettä siitä, minkälaisia ja mihin ajankohtaan sijoittuvia tietoja komission olisi pitänyt ottaa huomioon päätöksiä 2007/479 ja 2007/730 tehdessään. FIFA katsoo toiseksi, että unionin yleinen tuomioistuin on tukeutunut syihin, joita mainituissa päätöksissä ei esitetä. Kolmanneksi FIFA huomauttaa, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se kieltäytyi antamasta mitään merkitystä sellaisille muiden jäsenvaltioiden käytännöille, joissa muita kuin erittäin tärkeitä jalkapallon maailmanmestaruuskilpailujen otteluita ei ole sisällytetty kansallisiin luetteloihin.

106. FIFA katsoo neljänneksi, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt virheitä tulkitessaan niitä kriteerejä, joiden perusteella jalkapallon maailmanmestaruuskilpailujen erityinen merkittävyys yhteiskunnalle on todettu.

107. FIFAn mielestä unionin yleinen tuomioistuin on ensinnäkin ollut väärässä hyväksyessään komission toteamuksen siitä, että jalkapallon maailmanmestaruuskilpailut täyttävät kokonaisuudessaan vaatimuksen, joka koskee niiden ”erityistä kaikupohjaa” Belgiassa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa, ja katsoessaan, että komissio oli perustellut tämän toteamuksen riittävästi ja asianmukaisesti. FIFA väittää lisäksi, että unionin yleinen tuomioistuin on esittänyt päätöksen 2007/479 johdanto-osan 16 perustelukappaleessa ja päätöksen 2007/730 johdanto-osan 18 perustelukappaleessa mainitusta toisesta kriteeristä perustelun, jota komissio ei ollut esittänyt, tukeakseen kantaansa, jonka mukaan jalkapallon maailmanmestaruuskilpailut on perinteisesti lähetetty maksuttomilla televisiokanavilla kokonaisuudessaan. Unionin yleinen tuomioistuin on FIFAn mielestä tehnyt virheen myös hyväksyessään komission toteamuksen, jonka mukaan kriteeriin sisältyvä vaatimus siitä, että muilla kuin erittäin tärkeillä jalkapallon maailmanmestaruuskilpailujen otteluilla on oltava suuret katsojamäärät, täyttyi, ja katsoessaan, että komissio oli perustellut toteamuksensa riittävästi.

108. Perustelujen puuttumista koskevasta ensimmäisestä väitteestä on ensinnäkin todettava, että FIFA esitti väitteensä, jonka mukaan komissio ei ilmoittanut päätöksen 2007/479 tekemiseksi tarvittavien tietojen luonnetta, edellä mainitussa asiassa T-385/07, FIFA vastaan komissio, nostamansa kanteen kuudennessa perusteessa, joka koskee mainitun päätöksen perustelujen puuttumista. On totta, että unionin yleinen tuomioistuin ei edellä mainitussa asiassa T-385/07, FIFA vastaan komissio, antamassaan tuomiossa antanut erityistä vastausta siihen, millaisia tietoja komission olisi pitänyt ottaa huomioon. Sen ei kuitenkaan tarvinnut näin tehdä, koska se oli jo oikeudellisesti riittävällä tavalla selkeyttänyt perustelujaan ja koska se tukeutui mainitun tuomion 68–74 kohdassa esitettyyn päättelyyn antaakseen sille esitettyyn kanneperusteeseen tyhjentävän vastauksen. Tämä ensimmäinen väite on siis perusteeton.

109. Edellä mainitussa asiassa T-68/08, FIFA vastaan komissio, annetusta tuomiosta todettakoon, että FIFA väitti nostamansa kanteen ensimmäisen perusteen yhteydessä, että komission olisi pitänyt päätöstä 2007/730 tehdessään ottaa huomioon kaikki seikat ja erityisesti jalkapallon maailmanmestaruuskilpailujen katsojaluvut vuosilta 1998–2002 ja 2006 sekä komission ja Yhdistyneen kuningaskunnan kesken elokuun 2006 ja helmikuun 2007 välillä käydyn kirjeenvaihdon sisältö. Tästä asiasta huomautan, että unionin yleinen tuomioistuin tutki ensin päätöksen 2007/730 perusteluja koskevan kysymyksen muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan oikean tulkinnan perusteella edellä mainitussa asiassa T-68/08, FIFA vastaan komissio, antamansa tuomion 67–72 kohdassa ja vastasi sitten näihin väitteisiin mainitun tuomion 74 ja 75 kohdassa. Tässä yhteydessä se teki täysin

perustellut oikeudelliset päätelmät toteamuksesta, jonka mukaan päätöksen 2007/730 perustelut ovat riittävät. Se nimittäin katsoi, että komissiota ei voida arvostella siitä, ettei se sisällyttänyt perusteluihin enempää seikkoja, kuten seikkoja, jotka eivät olleet olleet olemassa kansallisen luettelon laadinta-ajankohtana. Tämä väite on siis hylättävä perusteettomana.

110. Toisesta väitteestä on huomautettava, että unionin yleinen tuomioistuin teki aivan oikein, kun se antoi edellä mainitussa asiassa T-385/07, FIFA vastaan komissio, antamansa tuomion 71 kohdassa ensin tulkinnan direktiivin 97/36 johdanto-osan 18 perustelukappaleesta ja esitti sitten perusteluvollisuutta koskevan oikeuskäytännön perusteella oikeudellisesti riittävällä tavalla syyt siihen, miksi FIFA:n olisi pitänyt kyetä tunnistamaan ne perustelut, johon komissio nojautui päättäessään hyväksyä jalkapallon maailmanmestaruuskilpailujen kaikkien otteluiden sisällyttämisen Belgian kuningaskunnan kansalliseen luetteloon. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin täytti asianmukaisesti tuomioistuINVALVONTAA ja perusteluita koskevan velvollisuutensa. Edellä mainitussa asiassa T-68/08, FIFA vastaan komissio, antamansa tuomion 69–72 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin täytti myös direktiivin 97/36 johdanto-osan 18 perustelukappaleen tulkinnan osalta valvonta- ja perusteluvollisuutensa. Tämä väite on siis hylättävä perusteettomana.

111. Kolmannesta väitteestä todettakoon, että FIFA ei vedonnut edellä mainitussa asiassa T-385/07 nostamansa kanteen yhteydessä yksityiskohtaisesti ja täsmällisen väitteen muodossa niihin ongelmiin, joita jäsenvaltioiden käytäntöjen verrannollisuudessa ilmenee tutkittaessa muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan nojalla tehtyjen päätösten lainmukaisuutta. FIFA ei näin ollen myöskään voi valitusvaiheessa perustellusti vedota virheeseen, jonka unionin yleinen tuomioistuin olisi tässä asiassa tehnyt. Korostan toisaalta, että unionin yleinen tuomioistuin vastasi edellä mainitussa asiassa T-68/08, FIFA vastaan komissio, antamansa tuomion 133 kohdassa tyhjentävästi FIFA:n väitteeseen, jonka mukaan komissio ei ollut ottanut huomioon, että muut jäsenvaltiot ovat sisällyttäneet kansallisiin luetteloihin lähinnä jalkapallon maailmanmestaruuskilpailujen erittäin tärkeitä otteluita. Koska jäsenvaltioilla on kuitenkin huomattavasti harkintavaltaa laatiessaan kansallisia luetteloita, muiden jäsenvaltioiden käytäntöjen verrannollisuutta koskevat väitteet on hylättävä. Tämä väite on siis perusteeton.

112. Neljäs väite koskee unionin yleisen tuomioistuimen antamaa tulkintaa erityistä kaikupohjaa koskevasta kriteeristä, televisiolähetystoimintaan liittyviä ongelmia sekä kriteeriä siitä, että muilla kuin erittäin tärkeillä jalkapallon maailmanmestaruuskilpailujen otteluilla on oltava suuret katsojamäärät. Tästä väitteestä todettakoon, että FIFA arvostelee valitusperusteessaan sellaista valituksenalaisten tuomioiden perustelujen osaa, jonka unionin yleinen tuomioistuin on mielestäni esittänyt vain ylimääräisenä perusteluna. Unionin yleinen tuomioistuin nimittäin hylkäsi muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan 1 kohdan rikkomista koskevan valitusperusteen nojautumalla lähinnä edellä mainitussa asiassa T-385/07, FIFA vastaan komissio, antamansa tuomion 94–100 ja 117–119 kohdassa sekä edellä mainitussa asiassa T-68/08, FIFA vastaan komissio, antamansa tuomion 112–118 kohdassa esittämänsä päättelyyn. Mainitut FIFA:n väitteet on näin ollen hylättävä tehottomina, tai ne on joka tapauksessa jätettävä tutkimatta, koska ne koskevat sellaisia unionin yleisen tuomioistuimen tutkimia tosiseikkoja, joiden vääristelyä FIFA ei ole osoittanut toteen.

113. Kaiken edellä esitetyn perusteella asiassa C-204/11 P esitetty toinen valitusperuste ja asiassa C-205/11 P esitetty kolmas valitusperuste on hylättävä osittain perusteettomina, ne on jätettävä osittain tutkimatta ja ne on todettava osittain tehottomiksi.

C Asiassa C-204/11 P esitetyn kolmannen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa ja asiassa C-205/11 P esitetyn neljännen valitusperusteen ensimmäinen ja kolmas osa

114. Asiassa C-204/11 P esitetyn kolmannen valitusperusteen ensimmäisessä osassa ja asiassa C-205/11 P esitetyn neljännen valitusperusteen ensimmäisessä osassa FIFA arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta ensinnäkin siitä, että tämä on tehnyt virheen tutkiessaan asianomaisista kansallisista toimenpiteistä johtuvien palvelujen tarjoamisen vapauden ja sijoittautumisvapauden rajoitusten oikeasuhteisuutta. FIFA nimittäin väittää, että rajoitusten tutkiminen olisi ollut komission eikä unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä.

115. FIFAn mielestä unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt virheen myös katsoessaan, että tavoite yhteiskunnallisesti erityisen merkittäviä tapahtumia koskevien televisiolähetysten laajan saatavuuden takaamisesta yleisölle ja tiedonsaantioikeus oikeuttivat päätösten 2007/479 ja 2007/730 aiheuttamat rajoitukset. Lähetysten yleinen saatavuus ei ole rajoittamaton. Komissio ei myöskään voinut suorittaa rajoitettua tarkastusta siitä, soveltuvatko ilmoitetut toimenpiteet yhteen unionin oikeuden kanssa. FIFAn mielestä unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt katsoa, että komissio oli velvollinen suorittamaan niin sanotun intensiivisen tarkastuksen ja ”tarkemman tutkinnan” edellä mainitussa asiassa Infront WM vastaan komissio annetussa tuomiossa asetetun vaatimuksen mukaisesti.

116. FIFA katsoo vielä unionin yleisen tuomioistuimen olleen väärässä todetessaan, että komissio oli perustellut riittävästi päätelmänsä palvelujen tarjoamisen vapauden rajoitusten oikeasuhteisuudesta.

117. Asiassa C-204/11 P esitetyn kolmannen valitusperusteen toisessa osassa ja asiassa C-205/11 P esitetyn neljännen valitusperusteen toisessa osassa FIFA väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt katsoa komission rikkoneen muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan 2 kohtaa ja perustamissopimusta, kun se ei ottanut huomioon päätösten 2007/479 ja 2007/730 aiheuttamia omaisuudensuojan rajoituksia. Unionin yleinen tuomioistuin on FIFAn mielestä tehnyt lisäksi virheen pitäessään sen omaisuudensuojan rajoituksia tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi oikeasuhteisina.

118. Asiassa C-205/11 P esitetyn neljännen valitusperusteen kolmannessa osassa FIFA arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on tehnyt kilpailusääntöjä koskevassa tarkastelussaan oikeudellisia virheitä. FIFAn mielestä unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt virheen katsoessaan, että komission ei tarvinnut suorittaa yksityiskohtaisempaa tutkimusta kuin se oli tehnyt. FIFA arvostelee toisaalta unionin yleisen tuomioistuimen toteamusta siitä, ettei Yhdistyneen kuningaskunnan ilmoittamilla toimenpiteillä myönnetty BBC:lle ja ITV:lle SEUT 106 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja erityisoikeuksia. Tämä toteamus perustuu FIFAn mielestä täysin muodollisiin ja teoreettisiin näkökohtiin.

119. Huomautan ensinnäkin, että valtaosa näiden perusteiden yhteydessä esitetyistä väitteistä voidaan hylätä perusteettomina niiden muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan tulkintaa koskevien näkökohtien perusteella, jotka esitetään tämän ratkaisuehdotuksen 14–25 kohdassa.

120. Unionin yleinen tuomioistuin sovelsi nimittäin asianmukaisesti muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklaa edellä mainituissa asioissa T-385/07 ja T-68/08, FIFA vastaan komissio, antamissaan tuomioissa, kun se katsoi, että jäsenvaltiot voivat kansallisia luetteloita laatiessaan käyttää laajaa harkintavaltaa ja että tästä syystä komissiolle muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan nojalla kuuluvan valvonnan määrä on vähäinen. Se teki tästä toteamuksesta riittäviä oikeudellisia päätelmiä erityisesti edellä mainitussa asiassa T-358/07, FIFA vastaan komissio, antamansa tuomion 52, 73, 74, 114 ja 115 kohdassa sekä edellä mainitussa asiassa T-68/08, FIFA vastaan komissio, antamansa tuomion 48, 71–76 ja 112 kohdassa.

121. Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään voi suorittaa valvontaa komission sijaan, kun otetaan huomioon tämän ratkaisuehdotuksen 26 ja 27 kohdassa esitetyt näkökohdat siitä, että unionin yleinen tuomioistuin valvoo vain rajoitetusti päätöksiä, joita komissio muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan nojalla tekee. Sen harjoittaman valvonnan on siis oltava myös määrältään vähäistä.

122. Toiseksi myönnän, että päätösten 2007/730 ja 2007/479 perustelut voivat vaikuttaa ensi näkemältä pintapuolisilta, kun tarkastellaan komission tutkimusta kansallisten luetteloiden oikeasuhteisuudesta. Tämän ratkaisuehdotuksen 28–32 kohdasta käy kuitenkin ilmi, että koska unionin lainsäätäjä on jo punninnut ne edut, joilla saattaa olla merkitystä sovellettaessa suhteellisuusperiaatetta perusvapauksiin kohdistuviin poikkeuksiin, komissiolla on katsottava olevan vain toissijainen ja rajoitettu rooli, kun otetaan huomioon, että muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan nojalla harjoitetaan vain rajoitettua valvontaa.

123. Olen yleisemminkin sitä mieltä, että muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklan nojalla tehtyjen päätösten perusteluja on tulkittava kokonaisuutena, jotta päätöksiä ei tarvitsisi jakaa osiin jokaisen sellaisen tapahtuman osalta, jolla jäsenvaltio, jota asia koskee, katsoo olevan erityistä yhteiskunnallista merkitystä. Komissiolla on siis perusteet muokata omaa arviointiaan vaihtelemalla perustelujensa yksityiskohtaisuutta kyseessä olevien tapahtumien mukaan. Esimerkiksi direktiivin 97/36 johdanto-osan 18 perustelukappaleessa mainituissa tapahtumissa perustelut voivat olla ilman automaattisen käsittelyn riskiä suppeat ja kuitenkin hyvän hallinnon periaatteiden mukaiset. Komissio voi muissa yksittäisissä tapahtumissa esittää muitakin seikkoja noudattaen kuitenkin muutetussa direktiivissä 89/552 määriteltyjä rajoja. Komission päätöksen perustelujen on oltava lisäksi kokonaisuutena riittävät, jotta unionin yleinen tuomioistuin kykenee harjoittamaan tuomioistuinvalvontaansa, jonka myös on pysyttävä rajallisena.

124. Edellä esitetyn perusteella unionin yleinen tuomioistuin teki oikein vahvistaessaan päätöksen 2007/479 pätevyyden edellä mainitussa asiassa T-385/07, FIFA vastaan komissio, antamansa tuomion 117–119 kohdassa ja päätöksen 2007/730 pätevyyden edellä mainitussa asiassa T-68/08, FIFA vastaan komissio, antamansa tuomion 160–164 kohdassa.

125. Kolmanneksi ehdotan, että väite omaisuudensuojan loukkauksesta hylätään perusteettomana omaisuudensuojasta tämän ratkaisuehdotuksen 33–44 kohdassa esitettyjen näkökohtien perusteella.

126. Asiassa C-205/11 P esitetyn neljännen valitusperusteen kolmannesta osasta on riittävää todeta, että kun otetaan huomioon muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklaan perustuva komission harkintavalta, unionin yleinen tuomioistuin katsoi aivan oikein edellä mainitussa asiassa T-68/08, FIFA vastaan komissio, antamansa tuomion 173 kohdassa, että komission ei tarvinnut tehdä yksityiskohtaisempaa tutkimusta kuin se oli jo tehnyt. Esittämällä tosiseikoista lopullisen arvion muutetun direktiivin 89/552 perusteella unionin yleinen tuomioistuin pystyi lisäksi katsomaan, että esillä olevassa asiassa ei ollut kyse erityisoikeuksien myöntämiseen liittyvistä ongelmista.

127. Kaiken edellä esitetyn perusteella ehdotan, että asiassa C-204/11 P esitetyn kolmannen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa sekä asiassa C-205/11 P esitetyn neljännen valitusperusteen ensimmäinen ja toinen osa hylätään perusteettomina.

D Asiassa C-205/11 P esitetty toinen valitusperuste

128. Tässä valitusperusteessa FIFA väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen vahvistamalla komission toteamuksen, jonka mukaan jalkapallon maailmanmestaruuskilpailujen muiden kuin erittäin tärkeiden otteluiden sisällyttäminen Yhdistyneen kuningaskunnan kansalliseen luetteloon oli tehty selkeässä ja avoimessa menettelyssä. FIFA väittää varsinkin, että – toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi – se, että tietyt viranomaiset tai tietyt neuvoa-antavat elimet ovat tehtäviensä puitteissa ehdottaneet Yhdistyneen kuningaskunnan kulttuuri-,

viestintä- ja urheiluministerille vain erittäin tärkeiden otteluiden sisällyttämistä kyseiseen luetteloon, ei tarkoita, että komissiolla olisi velvollisuus selittää, miksi ministeri ei ole tehnyt virhettä omaksuessaan erilaisen kannan. FIFAn mielestä unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt myös virheen katsoessaan, että komissiolla oli oikeus ottaa huomioon ilmoitetun kansallisen luettelon laadinta-ajankohdan jälkeisiä seikkoja.

129. Mielestäni väite, jonka mukaan Yhdistyneen kuningaskunnan kansallisen luettelon laadintamenettely ei täyttänyt selkeyttä ja avoimuutta koskevia vaatimuksia, esitettiin kanteen toisessa perusteessa. Unionin yleinen tuomioistuin esitti edellä mainitussa asiassa T-68/08, FIFA vastaan komissio, antamansa tuomion 84–89 kohdassa ensin oikean tulkinnan muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklasta ja toimi sen jälkeen aivan oikein hylätessään kyseisen tuomion 96 kohdassa FIFAn väitteet siitä, että komissio olisi tehnyt arviointivirheen. Korostankin, että muutetun direktiivin 89/552 3 a artiklassa ei säädetä pakollisesta kuulemisesta, jota kansallisten viranomaisten tai mahdollisesti komission olisi noudatettava. Kansallisen luettelon laadinnan aikana esitetyt mielipiteet eivät siis sido niitä, eikä niiden tarvitse laatia erikseen vastauksia saamiinsa kommentteihin. FIFAn väite on siis perusteeton.

VI Ratkaisuehdotus

130. Lopuksi ehdotan, että unionin tuomioistuin ratkaisee asian seuraavasti:

- 1) Asiassa C-201/11 P tehty valitus hylätään. Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan mukaisesti UEFA vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan komissiolle tämän valituksen yhteydessä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.
- 2) Asiassa C-204/11 P tehty valitus hylätään. Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan mukaisesti FIFA vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan komissiolle tämän valituksen yhteydessä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.
- 3) Asiassa C-205/11 P tehty valitus hylätään. Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan mukaisesti FIFA vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan komissiolle tämän valituksen yhteydessä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.
- 4) Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta sekä Belgian kuningaskunta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 140 artiklan mukaisesti.